

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 336/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], Spolková republika Nemecko, zastúpeného IN FORO – AYRUMYAN advokátska kancelária s. r. o., Uhrova 4, Bratislava, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. mája 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (v petite bez uvedenia, akým postupom, resp. rozhodnutím ktorého orgánu verejnej moci, pozn.). Zároveň žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov v konaní pred ústavným súdom.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to pozemkov v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], obec Bratislava – mestská časť [REDAKOVANÉ], na ktorých je postavený bytový dom. Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/85/2009 domáhal priznania primeranej náhrady za užívanie predmetných nehnuteľností z titulu zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Okresný súd rozsudkom č. k. 16C/85/2009-535 predmetnú žalobu zamietol s odôvodnením, že sťažovateľovi neprináleží za nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva žiadna náhrada. Sťažovateľ spomenul aj odvolacie konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 10Co/74/2020 bez toho, aby uviedol, v akom štádiu sa dané konanie nachádza a či bolo o podanom odvolaní právoplatne rozhodnuté.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ argumentuje, že v danom prípade nútené obmedzenie jeho vlastníckeho práva k predmetným pozemkom (zriadenie vecného bremena) nemohlo právne vzniknúť priamo zákonom tak, ako vzniklo, ale len na základe zákona (čl. 20 ods. 4 ústavy). V tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 38/1995. Vychádzajúc z judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, vyjadruje presvedčenie, že vzhľadom na to, že nútené obmedzenie vlastníckeho práva nemôže vzniknúť bez poskytnutia primeranej náhrady a v danom prípade sťažovateľovi žiadna primeraná náhrada poskytnutá nebola, nemôže takýto zásah do vlastníckeho práva požívať právnu ochranu, byť legálny a platný. Takéto nútené obmedzenie vlastníckeho práva sťažovateľa je protiprávne a v rozpore s ústavou.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania [§ 39 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom.

6. V rámci predbežného prerokovania ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa napriek jeho kvalifikovanému právnomu zastúpeniu, ktoré by malo zabezpečiť určitý stupeň odbornej kvality, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a vykazuje viaceré nedostatky zásadného charakteru. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa v predloženej znení preto nemožno považovať za kvalifikovanú ústavnú sťažnosť, o ktorej by ústavný súd mohol konať a rozhodnúť. Úlohou ústavného súdu totiž nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie označených práv sťažovateľa.

7. Predovšetkým v ústavnej sťažnosti absentuje riadne a jednoznačne formulovaný petit, z ktorého by bolo možné zistiť, akého rozhodnutia sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha, a ktorý by v prípade úspechu sťažovateľa mohol ústavný súd prevziať do výroku rozhodnutia. Ústavný súd totiž môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

8. Zmätočné je v ústavnej sťažnosti aj vymedzenie orgánu verejnej moci, ktorý sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich práv. Sťažovateľ totiž v úvodnej časti ústavnej sťažnosti – záhlaví

za porušovateľa výslovne označuje Slovenskú republiku, avšak z dôvodov ústavnej sťažnosti vyplýva, že brojí proti v konaní vydanému, no už bližšie nekonkretizovanému rozhodnutiu všeobecného súdu, keď uvádza: „... *uvedomujúc si svoje základné právo vyplývajúce mu z čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy SR, bol (sťažovateľ, pozn.) konaním zo strany Okresného súdu Bratislava II donútený pristúpiť k podaniu tejto ústavnej sťažnosti...*“

9. Nie je tak zrejмый rozsah ústavnej sťažnosti, keď nie je zrejмый (i) vymedzenie orgánu verejnej moci porušujúceho označené práva sťažovateľa [§ 123 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde] a (ii) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva [§ 123 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde].

10. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil ani kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (podmienka vyžadovaná v zmysle § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

11. Obsahovým nedostatkom trpí aj priložené splnomocnenie pre advokáta, keďže je v ňom uvedené, že sa udeľuje na zastupovanie vo veci podania ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo zjavne nie je prípad tejto ústavnej sťažnosti.

12. Ústavný súd v prípade sťažovateľa nepristúpil k výzve na odstránenie konštatovaných nedostatkov podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, pretože v ústavnej sťažnosti zistený rozsah nedostatkov esenciálnych zákonných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (m. m. II. ÚS 102/2019, II. ÚS 389/2021). To platí obzvlášť za situácie, ak je sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený (m. m. II. ÚS 389/2021, II. ÚS 178/2022, I. ÚS 331/2023). Ústavný súd nemôže vybočiť z rámca návrhu na rozhodnutie určeného sťažovateľom, nemôže rozhodnúť o niečom inom alebo nad rámec a nemôže ani sám vykonať konverziu sťažovateľom chybné formulovaného petitu ústavnej sťažnosti.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že argumentácia sťažovateľa *de facto* smeruje k námietke nesúlady právnej úpravy zákonného vecného bremena podľa § 23 ods. 5 zákona o vlastníctve bytov s ústavou. Ústavný súd v tomto smere poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 1 ústavy senát ústavného súdu nie je oprávnený preskúmať súlad právnych predpisov s ústavou či medzinárodnými zmluvami, pretože takýto prieskum je vyhradený plénu ústavného súdu v konaní podľa čl. 125 ods. 1 ústavy. Ústavný súd už viackrát zdôraznil, že účel konania o súlade právnych predpisov nemožno dosiahnuť v inom type konania (napr. III. ÚS 18/02, III. ÚS 244/04, IV. ÚS 54/08).

14. V prípade, ak by podanie sťažovateľa kvalifikoval ako návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy, musel by ho odmietnuť pri predbežnom prerokovaní ako podaný zjavne neoprávnenou osobou. Z ústavy [čl. 130 ods. 1 písm. a) až g) ústavy] a zákona o ústavnom súde (§ 74 zákona o ústavnom súde) totiž vyplýva, že oprávnením iniciovať tento typ konania pred ústavným súdom disponuje presne stanovený okruh subjektov: najmenej pätina poslancov národnej rady, prezident Slovenskej republiky, vláda Slovenskej republiky, súd v súvislosti s prejednávanou vecou, generálny prokurátor Slovenskej republiky, predseda Súdnej

rady Slovenskej republiky, ak ide o právny predpis týkajúci sa výkonu súdnictva a verejný ochranca práv.

15. Keďže predmetná ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovujú ústava a zákon o ústavnom súde, ústavný súd ju odmietol pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2024

Peter Molnár
predseda senátu